

איזה ביבי? איזה

דוקאקיס? איזה

ג'קסון? קציר שבועי

של אידיוקים

בעיתוני ישראל.

נעמי רוז

לא איכפת לי מה תכתוב עלי, כל עוד שאתה מאיית את שמי נכון! אימרה זו שגורה בארצות-הברית. בישראל זוהי בעייה. איות נכון של שמות ודיוק בפרטים קטנים אחרים אינם הצד החוק בעיתוני ישראל. קציר של שבוע:

● ידעונו אחרונות (10.4) הודיע שרוב העליונים בקליפורניה, תומכים במייקל ג'קסון. צריך לברוק אם ג'סי יודע גם לשיר.

● חדשות (14.4) החליט, בסיפור על הצעיר שנהג להתגנב לניירות חונות ולשרד הודעות-שווא, ששמו של מפקד מרכז הירוקן וזה לשמו של ראש עיריית טבריה. הם אומנם קרובי משפחה, למעשה קרובים-רחוקים, אבל לטברייני קוראים יגאל ביבי, ולאיש-המיסטר קוראים אריה ביי. בי.

● אגב, ג'ידי ניר-מוזס ראינה, בידעות כמוכן, את רות שיטרית, אשתו של מאיר, וקבעה שלוש ים בן כבוד, היום בן 10. יש בן, אבל הוא עוד בגן. בכבוד בן ה-10 הוא בת 10, וקוראים לה מירי.

● הרקון ובעל-הסטודיו אייל שמי הופתע לקרוא בלאשה שהוא עומד להתחתן בקרוב עם רקדנית הקארקאן לשעבר מהמחוז דרום. סופי די. שמי הוא רוק, עד להודעה חדשה, והרקדנית הסכסית עומדת להתחתן עם חזן ישראלי ששמו אילן מזוזר. צריך לדעת לקרוא, גם קומניקטיב.

● ציטוט מחדשות. מתוך הכתבה על האם שהגיעה מרוסיה ושנפגשה עם ילדיה אחרי 30 שנה: האם, באה אתמול לביקור ראשון בארץ עם בעלה מנישואיה השניים. (הגדרה קצת מזוהה לבעל שני).

● גיל יודילוביץ' ראיין בשבוע שעבר את ריטה (קליינשטיין) עברו להיוון. ולא יכולתי שלא להתייג רגש יחד איתו מהמישפט הבא: ריטה מניחה יד רכה על הירד שלי, רוצה להפנות תשומת-לבי למשהו. אחרי-כך, כשהיא מרפה את אחיזה, אפשר לחוש בגל חום שעובר בגופי. מעניין, מי חש?

● תנועת עם יפה עם אחד פירסמה בידעות (11.4) מודעת-תודה למי שנטלו חלק, בהתנדבות, באירועי התנועה, מילות-התודה שהגיעו למורת ישראלה קריבושה ולבעלה, יוסי קריבושה, שליווה אותה ליד הפסגת תר (ושאינו זמר) הופנו על-ידי אנשי התנועה אל "צמח-הזמרים ישראל ויואל קריבושה".

● ה'יוון פירסם את תמונתה של הזמרת-בדרנית גני תמיר, חברתו של מנכ"ל הד ארצי, יאיר ניצני, וקרא לה דגנית בהן (מישהי אחרת, שוכחה באיזושהו תואר-יופי). למוסיקאי יוני רכטר קרא השבוע (ב-6.4) קרובי רכטר.

● מעורב (ה-10.4) קרא למוסיקאי עידן סוחובולסקי בעיות קטן. סור חולובסקי, טוב, זה קשה. כנ"ל לגבי אחד מבגלי הסינרמה, בני יוני צלברג, שהוא כבר די רגיל לעיות שמו — חדשות (10.4) קרא לו יורי צנברג. טוב, שישעברו את שותיהם:

● ומה עם הדוגמנית חלי גולדנברג? מעורב (ה-7.4) ממשיך לקרוא לה, גולדברג.

מיקי קרצמן, חדשות

למיה מערופה וזערה על ספסלה-נאשמים

בשביל זה אוחזו מסכנים את החיים שלנו...

הולכת נגדם, ובוה היא מצטיירת כאויבת, ולכן גם מבינות מדינות-ערב שיש לישראל שאיפות של התפשטות ושל סיפוח. אנחנו, הערבים, מאוד חוששים מזה, כי ב-1948 ישראל היתה קטנה ובי-1967 גדלה, ובמילחמת-הלבנון כבשה עוד חלק מלבנון, כך שבכל מילחמה גודלת ישראל עוד ועוד. ישראל היא המדינה היחידה בעולם שהגבולות שלה לא מוגדרים, וזה מעיד על הכוונה לספח עוד ועוד שטחים.

אתם גם לא מתיחסים לזכות-השני בה שלנו. לא המישפתה שלי גירשו ב-1948, ויש לנו רכוש ואדמות בישראל, וצריכה להיות לנו הזכות לשוב ולקבל בחזרה מה שאתם לקחתם. אני מקווה שאם וכאשר יהיה פעם משאומתן בין ישראל ובינינו, שהגר שא הזה יעלה על הפרק.

אייאפשר לעשות צדק כשמישהו חי על שטחנו השני, ואני מתכוונת גם לקיבוצים, שחלק מהם נמצא על אדמת

ובכן אמרה: יש אצלנו אנשים המאמינים שעל-ידי מאבק מזויין, למה שאתם קוראים טרור, אפשר להגיע להישגים. ויש מי שאומרים שכל מדינות-ערב נלחמו נגד ישראל ולא הצליחו, כי ישראל חזקה לא רק מבחינה צבאית אלא גם מבחינה מדינית, יש לה קשרים עם מערב-אירופה, וליהודים יש השפעה גדולה בארצות-הברית, בייחוד בכל-ידי-התיקשות. לכן אין כמעט סיכוי להביא על-ידי דיבורים לכך שהיהודים יעשו שלום. מה שנשאר לעשות זה להטריד ולגרום לזה שהבעייה הפלסטינית תהיה בתודעה של העולם. אם מה שאתם מכנים בשם טרור לא היה קיים, אף אחד בעולם לא היה יודע שישנה בעייה. מה שקרה באולימפיאדת-מינכן, שם אומנם נהרגו כמה אנשים, הביא את הבעיה הפלסטינית לתודעת העולם.

היתה תקופה של שנים, כשהעולם בכלל לא הכיר ולא ידע שישנה בעייה פלסטינית. מהרגע שהקימו את מדינת-

ובנשיקות מאסירות, וחווה יערי, שהייתה כאגף ממולי, קראה לנדיה ושוחחה איתה ועם התינוקות, ובכל יום הכינה לה ממתקים. חווה אמרה לי כי מאז היתה רוצה לחבק את הילדה ולשחק איתה, וכי נוכחות הילדה הקטנה בכלא משפרת את מצב-רוחה.

באחד הימים ישבתי על ספסל בחצר. האסירות הביטחוניות ישבו על הרשא ליד שולחן הפינג'פונג, כשנדיה באה עם התינוקות והתיישבה ליד. היא היתה נסערת כולה ונראתה כאילו היא עומדת לפרוץ בכבי. היא פנתה אלי ואמרה כי שמעה שאני כותבת בעיתון, ואולי אני יכולה לספר מה שקרה לה. כשהילדה עמדה בפרוודור, אסירה ישראלית, סוחרת-סמים מבאר-שבע, בעטה בתינוקות. נדיה צעקה: מה את עושה? והאסירה ענתה לה: זה מה שצריך לעשות! צריך להרוג אתכם כשאתם קטנים!

אמרתי לה כי אותה אסירה כנראה שמעה שהיא, נדיה, השתתפה ברצח של ישראלים, ורצתה להוכיח לחבריה

הכבוד, אני שאלתי. ללכת לרצוח חייל או לרצוח אזרחית? זה לא כבר גדול!

להרוג כשהם קטנים!

נדיה היתה אסירה ביטחונית. היא גרה בחדר מולי. היא לא יכלה לגור עם יתר הביטחוניות, מכיוון שהיתה לה ילדה קטנה. עם הגיעה לכלא סידרה לה ההנהלה חדר קטן, עם לול לתינוקת. האסירות

אסירה אעידה אבו-עיידה. לא חבל לרצוח אדם חף-משפעה!

הביטחוניות דאגו למחסורה, ותוך חצי שעה הביאו לה מיצרכים, ביגוד ומר-אה. אחת הסוהרות קנתה לתינוקות צעצוע. אסירה סיפרה לי כי שמעה מסוהרת כי נדיה היתה קשורה ביחד עם בעלה ברצח שני אזרחים יש-ראליים.

בחדר סמוך לחדרה של נדיה גרה אסירה, אם לילד קטן, ושני הילדים שיחקו בפרוודור בכל יום. בשעת הטיול בחצר וכתה התינוקת בחיבוקים

האסירות היהודיות מקנאות בהן מפני שאינן מלשינות זו על זו, הן תמיד ביחד ושומרות על רמה מסויימת. הן תמיד תומכות זו בזו...

300 הכפרים שהרשו לנו ב-1948. מי שירצה, יוכל לחזור לבית שלו, ומי שלא ירצה חייב לקבל פיצויים על הרכוש שהשאיר כאן.

אנחנו לא ניתן לעולם נודה, עד שלא נקבל את המדינה שלנו. היום יודע העולם שהבעייה של העם שלנו קיימת. וכל מי שקורא עיתונים ורואה טלוויזיה יודע שיש עם פלסטיני, ויודע שמגיעה לו מדינה. וצריך לפעול יותר במישור המדיני כדי ללחוץ על ישראל, אל שתסכים למשאומתן עם אשף, כדי שתתקום מדינה פלסטינית לצד מדינת-ישראל.

אבל צריך להיעשות צדק לפני שהייה שלום. אם לקחו ממישהו את הבית, צריך להחזיר לו אותו. כי לא יכול להיות שלום בלי שהייה צדק.

עד כאן דברי נדיה. אחרי אותה שיחה המשכתי לפגוש אותה בכל יום. מצב-רוחה היה ירוד. היא ארבה לי שהיא עומדת להשתחרר בקרוב, דבר שלא נראה לי, כי היתה שפוטה למאסר-עולם. באחד הימים, בלא כל הודעה, נעל-מה נדיה מהכלא. אמרו כי אנשי הצלב האדום באו ולקחו אותה. לי לא היתה הזדמנות להיפרד ממנה לשלום.

ישראל ב-1948, העולם — או לפחות העולם המערבי — התייחס לזה כאילו שהיהודים הגיעו לארץ ריקה. עובדה היא שגם ארצות-הברית וגם כרית-המועצות תמכו בהקמת מדינת-ישראל.

בכלל, מתקבל הרושם שישראל היא חלק מאירופה, ולא מהעולם הערבי. עובדה שהכניסו את ישראל לשוק המשותף, למרות שאין לה כל חלק בו. ולמה ישראל משתתפת בגביע אירופה לכדורסל? או באירופיזיון? זאת אומרת בפירוש שישראל אינה חלק מהעולם הערבי, אלא חלק מאירופה. וישראל היא כאילו המיבצר הקידמי של אירופה בתוך העולם הערבי.

אם ישראל רוצה להתקיים, היא צריכה להשתלב בעולם הערבי, ולא להמשיך להיות מיבצר של העולם המערבי בתוך העולם הערבי! ישראל מסייעת במיורח התיכון לכל הגורמים, שהם לא ערבים. למשל סיעות לכורדים בעיראק ולמאורונים בלבנון. ישראל שיתפה תמיד פעולה עם האויבים של הערבים. כמו הנשק שנתנה לאיראן במלחמה נגד עיראק. במקום ללכת עם הערבים, היא תמיד

תיה שהיא מסוגלת להתנפל על ערבים.

נדיה אמרה לי: אני לא רוצה להיכנס לפרטים מדוע אני נמצאת כאן בכלא. אני רק רוצה להסביר לך כי דברים שנעשים על רקע אידיאולוגי אינם אישיים. אני לא חייבת להסביר או להתנצל לפני כל מיני טיפוסים כאן מי אני ומה אני ואיך אני רואה את העולם מסביבי. במקום שממנו אני באה לא נתקלתי באנשים בעלי תת-רמה אנושית כמו כאן בכלא, וזה עונש כשלעצמו בשבילי!

נאום הפלסטינית

נדיה שוחחה איתי בשפה האנגלית, סיפרה לי כי היא מורה לאנגלית בבתי-ספר תיכון. היא סיפרה על החיים הבלתי-נסבלים והקשים בשטחים הכבושים ועל הכמיהה שלה ושל חבריה לשלום. אמרתי לה שאני לא מתעניינת בפר-ליטיקה במיוחד, אך לרעתי רציונות של אזרחים לא יביאו לשלום, אלא להיפך. נדיה ביקשה להסביר לי כמה דברים.